

Matouš 4, 1-11

Tehdy byl Ježíš Duchem vyveden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Postil se čtyřicet dní a čtyřicet nocí, až nakonec vyhladověl. Tu přistoupil pokušitel a řekl mu: „Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.“ On však odpověděl: „Je psáno: ‚Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.‘“ Tu ho vezme ďábel do svatého města, postaví ho na vrcholek chrámu a řekne mu: „Jsi-li Syn Boží, vrhni se dolů; vždyť je psáno: ‚Svým andělům dá příkaz a na ruce tě vezmou, abys nenarazil nohou na kámen!‘“ Ježíš mu pravil: „Je také psáno: ‚Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého.‘“ Pak ho ďábel vezme na velmi vysokou horu, ukáže mu všechna království světa i jejich slávu a řekne mu: „Toto všechno ti dám, padneš-li přede mnou a budeš se mi klanět.“ Tu mu Ježíš odpoví: „Jdi z cesty, satane; neboť je psáno: ‚Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.‘“ V té chvíli ho ďábel opustil, a hle, andělé přistoupili a obsluhovali ho.

Ten dnešní příběh je vlastně strašně známí. Každý rok si na začátku postní doby připomínáme, že Ježíš se také postil.

Po té, co byl Janem pokřtěn. Po té, co se k němu Bůh přiznal, jako ke svému Synu byl Ježíš veden Duchem svatým na poušť.

Ježíš není jen Božím Synem, je také člověkem. Stejně jako každý z nás, stejně jako Adam a Eva, zažívá různá pokušení. Liší se od nás v tom, že jim nepodlehli. Ale na začátku není vůbec jasné, jestli Ježíš obstojí.

Pokušení na poušti není jen nějaká předehra k Velikonocům nebo ilustrace Ježíšovy dokonalosti, je to opravdový zápas. Na poušti se rozhoduje o Ježíšově cestě.

Je na Ježíšovi, jestli zůstane věrný tomu, k čemu byl předurčen, jestli naplní Slova, která o něm řekli proroci. Zemře na kříži, vstane z mrtvých, přemůže toho Zlého nebo se vydá svou vlastní cestou?

Až na poušti Ježíš poznává, co to znamená být Božím Synem, co se od něj očekává.

Ježíš musí projít zkouškami, aby došel ke kříži, a v tom se nám vlastně docela podobá. I na nás přicházejí všelijaké zkoušky, které zvládneme někdy lépe někdy hůře. Učíme se být Božími dětmi a Ježíš nám v tom učení může být oporou, protože to sám zažil.

Evangelisté Lukáš a Marek neví o tom, že by se Ježíš během 40 dnů na poušti postil. Slova o půstu najdeme jen u Matouše, který tak chce nejspíš zdůraznit, že Ježíš svůj pobyt na poušti přijal dobrovolně, jako přípravu na své poslání, být Božím Synem, Spasitelem.

Po 40 dnech hladu byl Ježíš na pokraji svých fyzických sil, v tu chvíli k němu přistoupil Pokušitel. Počkal si, až bude Ježíš slabý, zranitelný. Pokušitel si umí počkat. Přistupuje k člověku ve chvíli, kdy je na tom zle, je slabý a zranitelný a nabízí mu to, co je zrovna nejvíce potřeba.

Vyhladovělého Ježíše vyzívá: **„Jsi-li Syn Boží, řekni, ať z těchto kamenů jsou chleby.“**

Vlastně to vypadá, že pokušitel přináší pomoc, dobrou radu, ale není tomu tak. Pokušitel jen hledá nějakou skulinku, nějakou slabinu, nějaký náš hlad či trápení. A pak, když nalezne, tak nám nabídne rychlé a snadné řešení našeho problému. Zneužívá náš hlad k tomu, aby zastínil Boha jeho Slovo i jeho Ducha.

Jsi-li Boží Syn, nasýt se, nespolehej na Boha, spolehni se sám na sebe. V poušti je tolik kamení, udělej z něj chléb, dej ho chudým a budou tě milovat. Budeš tím, kdo přináší chléb, blahobyt, prosperitu.

On však odpověděl: „Je psáno: ,Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.“ Ježíš nepopírá, že člověk k životu potřebuje jídlo a pití. Říká, že potřebuje nejen to, ale také Boží Slovo. Ve chvílích kdy se nám nedostává chleba, kdy jsme tělesně i psychicky na dně, můžeme být živeni Božím Slovem.

Následuje další pokušení. Pokušení zázračné Boží záchrany, které Pokušitel dokonce zdůvodní citátem z Písma, z 91 žalmu. Vrhni se dolů, ukaž, že tě Bůh zachrání a všichni uvěří, že skutečně jsi jeho Synem.

Ježíš vyvrací Bibli Biblí, když říká, že je také psáno: „**Nebudeš pokoušet Hospodina, Boha svého.**“ Není na nás, abychom zkoušeli Boha, z čeho všeho nás vytáhne, kolikrát nás zachrání. Máme zůstat nohama na zemi, nespolehat se na Boží zázrak. I víra jako skok do prázdna může být pokušením.

Třetím pokušením je pokušení moci. Budeš mít moc nad vším, nad celým světem. Stačí málo, když se mi pokloníš, uznáš mě za Pána nad tímto Světem. Stačí se upsat tomu, který až dodnes tvrdí, že moc se skrývá v obří armádě a v tom, kolik mám hmotných a přírodních zdrojů. Upsat se tomu, který použije zbraně a násilí proti myšlenkám a slovům, proti volání po svobodě a spravedlnosti.

Ježíš se nenechal zlákat ani zastrašit cestou moci. **„Jdi z cesty, satane; neboť je psáno: ,Hospodinu, Bohu svému, se budeš klanět a jeho jediného uctívat.“**

Všechna ta pokušení mají něco společného, nabízí urychlení, zkratku. Ježíš pokaždé správně rozezná, že jeho cesta vede jinudy, je náročnější. To co mu nabízí Pokušitel je falešná a dost možná i slepá cesta.

A to je úkol i pro nás. I my máme rozeznávat správnou, úzkou cestu, od falešných cest a zkratek. Zkouškám se nemáme vyhnout, máme v nich obstát. Oporou nám může být, že na té cestě nejsme sami, jde s námi ten, kdo byl pokoušen a odolal. Ten, který má soucit s našimi slabostmi a maří ďáblovy plány. Ten, kterého ďábel opustil ve chvíli, kdy ho nezmohl. A hle přistoupili andělé, jako Boží číšníci, a obsluhovali ho, jako syna na královské hostině. Amen